

KG - 15/07/2013 - B - KA

In de zaak 13/1021/A

Rep. nr. 2013/14932

De heer _____, wonende te

eiserhebbende als raadsleden meester _____ en meester
, advocaten te _____*tegen:***Het VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering in de persoon van de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, me kantoren te 1210 Brussel, Koning Albert-II laan 19verweerderhebbende als raadsman meester _____, advocaat
te _____I. Rechtspleging :

De dagvaarding werd betekend op 28 maart 2013.

Partijen werden gehoord op de **openbare terechtzitting** van woensdag 29 mei 2013.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de bundels van partijen.

Artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werd in acht genomen.

II. Ten gronde :

A. Beknorte gegevens en voorwerp van de vorderingen :

Bij notariële akte verleden voor notaris _____ op 11 juli 1984 kocht eiser een perceel grond, gelegen te _____ kadastraal bekend in de _____, met een oppervlakte van _____ . Eiser liet er een vakantiewoning optrekken.

Bij aangetekend schrijven van 18.06.2012, uitgaande van de Gewestelijke Stedenbouwkundig Inspecteur (GSI) werd eiser aangemaand om tegen 20.09.2012 over te gaan tot verwijdering van alle constructies en verhardingen en staking van strijdig gebruik, teneinde op die wijze het bouwmisdrijf zonder verder gevolg te beëindigen.

Er volgde op 21.09.2012 een schrijven van de raadsman van eiser aan de GSI waarin eerstgenoemde wees op de onwettigheid van de eis tot afbraak.

Er werd gerefereerd naar onder meer volgende elementen:

- de constructies bevinden zich reeds meer dan 20 jaar op het perceel;
- er was een gedoogbeleid van de gemeente _____ ;
- eiser betaalde jaarlijks de belasting op "tweede verblijf";
- de redelijke termijn voor een herstelvordering is reeds lang verstreken;
- de vordering gaat in tegen het beleid, nu het College van Burgemeester en Schepenen op 30 juli 2012 besliste om een ontwerp van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan op te maken voor het Stroperspad.

Op 15.10.2012 werd evenwel een stakingsbevel uitgevaardigd met als omschrijving: "De staking wordt bevolen ten aanzien van alle werken, handelingen en wijzigingen en tevens ten aanzien van het zonevreemde en gewoonlijk gebruik van het perceel".

Er volgde een bekrachtiging door GSI op 19.10.12.

Eiser vordert de opheffing van het stakingsbevel van 15.10.2012, bekrachtigd op 19.10.2012.

Uiterst subsidiair vordert eiser te horen zeggen voor recht dat het stakingsbevel wordt opgeheven indien de verweerder niet binnen de 6 maanden vanaf heden een dagvaarding voor de bodemrechter uitbrengt met veroordeling van verweerder tot de dagvaardingskosten in huidige procedure.

Verweerder betwist die vorderingen stellende dat:

- eiser de principes negeert van Onze toetsingsbevoegdheid;
- er duidelijk sprake is van een misdrijf;
- het bevel wel degelijk een preventief karakter heeft;
- de herstelmaatregel of planologische initiatieven hier irrelevant zijn.

B. Beoordeling:

B.1. Geldende principes:

Ingevolge art. 6.1.47 VCRO kan elser de opheffing vorderen ten opzicht van verweerder.

Ons ambt neemt dienaangaande geen voorlopige maatregelen, doch oordeelt definitief ten gronde.

Omtrent de precieze rol en beoordelingsbevoegdheid van de Voorzitter met betrekking tot dergelijke verzoeken tot opheffing van een stakingsbevel, dient op het hiernavolgende te worden gewezen.

De Voorzitter toetst bij de vordering tot opheffing het bekrachtigde stakingsbevel op zijn interne en externe wettigheid, en onderzoekt of het strookt met de wet dan wel of het op machtsoverschrijding of machtsafwendiging berust.

Deze rechtmatigheidscontrole, waarin begrepen een marginale toetsing naar de kennelijke ofwel zeer manifeste onredelijkheid, vindt zijn oorsprong in artikel 159 G.W., en brengt tot uitdrukking dat het bestuurlijk handelen onderworpen is aan de eisen van het recht.

Aangezien artikel 159 G.W. de openbare orde raakt, dient de rechter ambtshalve op te treden. De controle van de externe (formele) en interne wettigheid laat de kortgedingrechter echter geenszins toe om de opportuniteit van de bestreden maatregel te toetsen. Dit zou immers de beleids- en beoordelingsvrijheid van het bestuur in het gedrang brengen en een schending uitmaken van de scheiding der machten.

De Voorzitter moet, na de regelmatigheid van het bekrachtigde stakingsbevel te hebben onderzocht, nagaan of de door het bevoegde bestuur genomen beslissing om te staken en te bekrachtigen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Mocht blijken dat deze beslissing steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dan moet de kortgedingrechter overgaan tot opheffing.

Bij de beoordeling van de (interne) wettigheid dient nagegaan te worden of de opgelegde staking wel een preventieve maatregel is. Het was immers de wil van de decreetgever deze maatregel te kaderen in een preventiebeleid en te vermijden dat de wederrechtelijke toestand van uitvoering van werken zonder of in strijd met een stedenbouwkundige vergunning nog erger of problematischer zou worden, waardoor de (bodem)rechter die naderhand over een herstellvordering moet oordelen voor voldongen feiten wordt gesteld. Het stakingsbevel is gefundeerd op de idee van de bevellinging van de rechtsmacht van de (bodem) rechter om het herstel te bevelen. Er moet worden vermeden dat werken of handelingen voortgezet worden die later door de rechter ten gronde moeilijk ongedaan kunnen worden gemaakt, zodat zijn opdracht om zo nodig het herstel in de vorige

toestand te bevelen bemoeilijkt, zo niet onmogelijk wordt te realiseren wegens een onomkeerbare toestand (zie nuttig: Vz. Brugge 15 juli 2009, TGR 2009, 284-286). Het stakingsbevel kan niet als een repressief middel gebruikt worden om een reeds lang bestaande toestand te sanctioneren. Indien een stakingsbevel geen preventief karakter heeft, is het uitgevaardigd met machtsoverschrijding en bijgevolg onwettig.

Het preventief karakter houdt in dat niet alleen nagegaan moet worden of het stakingsbevel ertoe strekt de macht van de (bodem)rechter om het herstel te bevelen veilig te stellen, maar ook of het niet strekt tot de stopzetting van de inbreuk en derhalve tot het voorkomen van een verdere aantasting van de ruimtelijke ordening door inbreuken zoals bedoeld in artikel 6.1.1 VCRO.

B.2. Toepassing in casu:

Er kan niet ontkend worden dat eiser via zijn vakantiewoning, die gelegen is in een bosgebied, gewoonlijk gebruik maakt van het betreffende perceel waarop is gebouwd.

Hier is sprake van een inbreuk op het gewestplan dat aangeeft dat het om een bosgebied gaat, ingevolge wijziging via het KB van 19.09.1996.

Eiser maakt aldus een zonevreemd en gewoonlijk gebruik van het betreffende perceel.

Dat gebruik is strijdig met de bestemming, waarbij een inbreuk wordt in stand gehouden in een kwetsbaar bosgebied, hetgeen een misdrijf uitmaakt.

Er is aldus sprake van een inbreuk op art. 6.1.1, eerste lid 6° VCRO en art. 6.1.1, eerste lid 1° VCRO.

Het stakingsbevel beoogt essentieel het verder illegaal gebruik en de voortdurende aantasting van de ruimtelijke ordening te vermijden en dit ten preventieve titel. Dat er jaren zijn overgegaan alvorens het bevel er kwam, doet niets af van het onvergund verder gewoonlijk gebruik dat in strijd is met de ruimtelijke ordening van het Gewestplan.

Dit alles gebeurt in afwachting van een beslissing van de bodemrechter, hetgeen aldus het preventief karakter accentueert.

Dat ook op de omliggende percelen vergelijkbare chalets staan, doet niets ter zake en kan geen rechtvaardiging zijn om het stakingsbevel als onredelijk te aanzien.

Dat bepaalde overheden de toestand hebben getolereerd (de gemeente Jabbeke) en niet zijn opgetreden, mag geen excuus zijn voor de jarenlange inbreuken.

Door deze procedure te kunnen voeren is voldaan aan hetgeen bepaald is bij art. 13 EVRM.

Het stakingsbevel kadert in een preventiebeleid om te vermijden dat de wederrechtelijke toestand nog erger of problematischer dreigt te worden,

waardoor de bodemrechter die nadien over een herstellvordering moet oordelen, voor voldongen feiten zou worden gesteld.

Aldus is het stakingsbevel gebaseerd op de idee van de bevelling van de rechtsmacht van de bodemrechter om het herstel te bevelen.

In die optiek heeft de herstellvordering - afhankelijk van de soevereine keuze van het Parket en de HRH - een totaal andere doelstelling nu ze tevens een repressief karakter heeft, daar waar de staking preventief inwerkt.

In die optiek is de subsidiair gestelde vordering van eiser dan ook volledig irrelevant.

De nalezing van het stakingsbevel en de bekrachtigingsbeslissing laat Ons toe te stellen dat hierbij werd gehandeld met het oog op een goede ruimtelijke ordening.

De overtredingen gebeurden in een bosgebied (Gewestplan _____) en werden precies omschreven in het proces-verbaal, in het stakingsbevel en de bekrachtiging, zoals moge blijken uit de voorliggende documenten in de bundel van de verweerder.

Op grond van de Ons thans gekende gegevens, alsook op grond van de stukken die thans voorliggen en waarop Wij acht konden slaan, enerzijds, en op grond, anderzijds van voornoemde overwegingen, zijn Wij van oordeel dat de vordering van eiser zoals deze thans voorligt, ontvankelijk is, doch dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond.

Alle overige beweringen van partijen zijn niet of onvoldoende bewezen en zijn overigens niet van die aard dat Wij daarop Ons oordeel in deze kunnen steunen: zij zijn dan ook niet gegrond, niet ter zake dienend en/of niet relevant en dus overbodig en dienen zodoende niet nader te worden ontmoet, noch te worden beoordeeld.

Eiser is *'als de in deze in het ongelijk gestelde partij'*, gehouden tot de kosten van het geding. De kosten in zijn hoofde dienen niet begroot te worden vermits deze hem ten laste blijven.

Verweerder vordert geen betaling van de rechtsplegingsvergoeding.

OM DEZE REDENEN :

Wij _____, rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, waarnemend voorzitter bij wettig belet van de titularis, en ondervoorzitters zitting houdend in kort geding, bijgestaan door _____ gedelegeerd griffier.

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak en zoals in kort geding.

Verklaren de vorderingen van elser ontvankelijk doch wijzen deze integraal af als zijnde ongegrond.

Stellen vast dat verweerder geen aanspraak maakt op een rechtsplegingsvergoeding.

Laten de kosten in hoofde van elser te zijnen laste.

Onderhavig vonnis is ingevolge artikel 1039 van het Gerechtelijk Wetboek uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 1024 van het Ger.W. regelt de kosten van tenuitvoerlegging.

Aldus **gewezen en uitgesproken in buitengewone openbare vakantierechtzitting van kort geding** in het gerechtsgebouw te Brugge op **vijftien juli tweeduizend dertien**.

Aanwezig zijn:

, rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge,
waarnemend voorzitter bij wettig belet van de titularis en ondervoorzitters
gedelegeerd griffier